

NEJVYŠŠÍ SOUD

Mgr. Petr TOMÍČEK
vedoucí oddělení styku s veřejností

sp. zn. Zin 80/2021

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší soud jako povinný subjekt ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*informační zákon*“ nebo také „*SvInf*“), rozhodl o žádosti **D. D.**, trvale bytem XY, XY, t. č. P.O.BOX 74, 690 02 Břeclav (dále jen „žadatel“), zastoupeného spolkem Cannabis is The Cure, z. s., IČO: 26670232, Přichystalova 180/14, 779 00 Olomouc, s adresou datové schránky zmocněnce 4ex7c9p, ze dne 3. 5. 2021, v řízení sp. zn. Zin 80/2021 (dále jen „projednávaná žádost“),

takto:

Podle § 15 odst. 1 v souladu s § 2 odst. 4 se projednávaná žádost v bodě II. **odmítá**, neboť se jedná o dotaz na názor povinného subjektu, resp. projednávaná žádost v této části směřuje k provedení rozboru vydaných rozhodnutí Nejvyššího soudu z žadatelových řízení.

Odůvodnění:

Povinný subjekt obdržel projednávanou žádost v následujícím znění (přepis písemné žádosti, důraz doplněn):

„I.

Sdělte mi prosím, kdo konkrétně dával předsedovi Nejvyššího soudu informace o nedodání zásilky žádosti o informace ze dne 5. 10. 2020, kterou NSS ČR rozhodnutím sp. zn. Zin 223/20 dne 10. 12. 2020 odmítl, neboť předseda NS ČR dne 24. 11. 2020 sp. zn. S 371/2020 uvedl, že žádost nebyla soudu doručena, avšak, jak uvádí Česká pošta dne 13. 4. 2020 čj. ČP-DI-36400/2021 PO PS JM – viz příloha, zásilku dne 6. 10. 2020 převzal odpovědný pracovník NS ČR.

II.

*V rozhodnutí dne 10. 12. 2020 sp. zn. Zin 223/2020 jste odmítli vydat informaci, který předpis povoluje NS ČR měnit právní argumentaci k porušení práva EU, nebo se k porušení práva EU vůbec nevyslovit. Ve sdělení dne 30. 7. 2020 sp. zn. Zin 126/2020 jste uvedli 10 spisových značek mých dovolání a potvrdili, že všechna se týkala mého porušení § 283 tr. zákoníku (za výrobu konopí jako léku). **Protože soud opakovaně tvrdí, že jsem porušil § 8 a 24 zákona o návykových látkách, aniž by konkretizoval odstavec a písmena porušených §§ 8 a 24 ZoNL, sdělte mi, který konkrétní odstavec a písmeno jsem porušil u těchto dvou §§ 8 a 24 zákona o návykových látkách.***

Přílohou žádosti bylo vyjádření České pošty ze dne 13. 4. 2020, zn. ČP-DI-36400/2021 PO PS JM, k zásilce RR67224983CZ.

K výroku rozhodnutí:

Podle § 15 odst. 1 informačního zákona „*pokud povinný subjekt žádosti, byť jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, případně o odmítnutí části žádosti*“.

Podle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle čl. 17 odst. 5 Listiny jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny **přiměřeným** způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Zákonem, který provádí uvedené ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny, je právě informační zákon. Podle § 1 informačního zákona tento zákon zpracovává příslušné předpisy Evropské unie a upravuje pravidla pro poskytování informací a dále upravuje podmínky práva svobodného přístupu k těmto informacím.

Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se „*povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*.“

Povinný subjekt konstatuje, že účelem této výluky je určitá míra ochrany povinných subjektů před nutností vytvářet nové informace jen pro účely zpracování odpovědi na žádost (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2012, č. j. 4 As 37/2011-93, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013-30). Pokud tedy povinný subjekt obdrží žádost o vytvoření nové informace, právního rozboru – názoru, s odkazem na informační zákon, zde konkrétně vytvoření odpovědi na v žádosti položené otázky k „vysvětlení“ dřívějšího postupu Nejvyššího soudu či k právnímu výkladu v konkrétních soudem řešených případech, kdy žadatel v textu žádosti odkázal na dříve poskytnutý seznam spisových značek, k němuž se má povinný subjekt vyjádřit, respektive u každého jednotlivého řízení sdělit (či dokonce povinným subjektem prokázat) „porušený odstavec a písmeno §§ 8 a 24 zákona o návykových látkách“, je třeba žádost v souladu s § 2 odst. 4 téhož zákona odmítnout.

Povinný subjekt dále odkazuje na ustálenou judikaturu, z níž jednoznačně vyplývá, že ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je třeba vykládat podle jeho účelu, jímž je bránit povinné subjekty před tím, aby se na ně žadatelé v režimu uvedeného zákona obraceli s žádostmi o zaujetí stanoviska v blíže specifikované věci („vysvětlení“), provedení právního výkladu (sdělení právního názoru na určitou problematiku), vytvoření či obstarání nové informace ve smyslu informačního zákona (blíže srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 55/2014-33).

Pro přehlednou demonstraci charakteru příslušné části podání jako žádosti o sdělení odborného právního názoru povinný subjekt zvýraznil ty části podání, z nichž jednoznačně plyne, proč se jedná o dotaz na názor, kde má být poskytnutou informací provedení dodatečného právního výkladu.

Nejvyšší soud jako správní orgán – povinný subjekt podle informačního zákona, nemůže poskytovat právní rozborů a rady či dodatečně „vysvětlovat“ rozhodnutí senátů Nejvyššího soudu, pouze může odkázat na veřejnou databázi judikatury a poskytovatele právních služeb (viz dále). Pokud by tedy správa Nejvyššího soudu, která je příslušná k vyřizování žádostí podle

informačního zákona, odpověděla na dotazy týkající se rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu (či jiných soudů) či výkladu právních norem, nepřipustně by tím zasáhla do nezávislého soudního rozhodování, neboť **k zodpovězení těchto otázek je v rámci Nejvyššího soudu oprávněno pouze to rozhodovací těleso (např. senát), které je podle rozvrhu práce příslušné k rozhodování konkrétní věci spadajících do jurisdikce Nejvyššího soudu.** Je tedy třeba znovu zrekapitulovat, že **povinný subjekt jako správní orgán není kompetentní osobou k poskytování právních rad a vypracovávání právních rozborů k vydaným rozhodnutím jednotlivých senátů.** Uvedené je vztaženo jak k dodatečnému „vysvětlování“ samotného textu rozhodnutí Nejvyššího soudu (tedy k tomu, co je v něm uvedeno), tak i k tomu, co v něm uvedeno není a podle žadatele (či např. přímo obviněného z dané trestní věci) být má. Povinný subjekt by si tak přisvojoval pravomoci, které mu ze zákona nepřísluší (autoritativní výklad práva).

Podle názoru povinného subjektu je tedy zřejmé, že se žadatel prostřednictvím svého podání jednoznačně domáhá sdělení názoru povinného subjektu (vytvoření právní rady, právního výkladu), k žádostem vymezeným otázkám týkajícím se jeho předchozích dovolacích řízení u Nejvyššího soudu.

Povinný subjekt uzavírá, že žadatel nežádá ve své podstatě o „informaci“ ve smyslu informačního zákona, kterou § 3 odst. 3 informačního zákona definuje jako „*jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči...*“. Viz následující komentářový závěr: „*Ustanovení § 2 odst. 4 informačního zákona je úzce spjato s definicí informace v § 3 odst. 3 informačního zákona, tj. že jde o obsah zaznamenaný na nějakém nosiči, neboli s principem, že povinnost poskytovat informace míří do minulosti, tj. vůči skutečnostem, které již nastaly a trvají (nebo podle názoru žadatele nastat měly či mohly).*“ (viz JELÍNKOVÁ, J., TUHÁČEK, M.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Praktický komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2017, 284 s., str. 24*). K výše uvedenému povinný subjekt považuje za příhodný i následující komentářový závěr: „*Ve všech těchto případech tedy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu /.../, avšak v okamžiku podání žádosti neexistuje, respektive neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, a žadatel se výslovně nebo implicitně domáhá jejího vytvoření /.../. Požadavek žadatele ve smyslu § 2 odst. 4 tedy z velké části směřuje do budoucnosti a z jistého hlediska se tak dostává mimo režim SvInf, neboť „neexistující informace“ nespĺňuje jeden z pojmových znaků informace, jak je zákon vymezuje v § 3 odst. 3 (informací je jen údaj zaznamenaný, tudíž pro povinný subjekt existující). /.../ Soudní judikatura především dovodila procesní požadavek, podle něhož musí být při aplikaci § 2 odst. 4 žádost o informace odmítnout rozhodnutím, vydaným podle § 15 odst. 1; komentované ustanovení je tedy chápáno jako specifický důvod pro odmítnutí žádosti o informace.* (FUREK, A., ROTHANZL, L., JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 62 - 63*).

Důvodová zpráva k zákonu č. 61/2006 Sb. uvádí následující závěr (zvýraznění doplněno): „*Povinný subjekt je povinen poskytovat pouze ty informace, které se vztahují k jeho působnosti, a které má nebo by měl mít k dispozici. Naopak režim zákona o svobodném přístupu k informacím nestanovuje povinnost nové informace vytvářet či vyjadřovat názory povinného subjektu k určité problematice. Toto ustanovení nemá v žádném případě sloužit k nepřiměřenému zužování práva na informace, má pouze zamezit žádostem o informace*

mimo sféru zákona – zvláště časté jsou v této souvislosti žádosti o právní analýzy, hodnocení či zpracování smluv a podání – k vypracovávání takových materiálů nemůže být povinný subjekt nucen na základě své informační povinnosti, neboť taková úprava by byla zcela proti původnímu smyslu tohoto institutu.“ Cit z: <https://www.psp.cz/sqw/text/tiskt.sqw?o=4&ct=991&ct1=0>

Povinný subjekt dále konstatuje, že **žádost o informace podle informačního zákona není „obecným opravným prostředkem“**, který by byl vhodným (účinným) nástrojem pro dosažení úspěchu v jakémkoli (soudním či správním) řízení či pro řešení kterékoli myslitelné životní situace. V této souvislosti povinný subjekt upozorňuje mj. na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to konkrétně na rozhodnutí č. j. 10 As 117/2014, ve kterém Nejvyšší správní soud připomněl, že žádost o poskytnutí informací není specifickým opravným prostředkem, jehož prostřednictvím by měl účastník řízení brojit proti rozhodnutím či postupům orgánů, s nimiž nesouhlasí. V projednávaném případě povinný subjekt soudí, že žadatel svojí žádostí zcela zřejmě vyjadřuje svoji nespokojenost mj. se způsobem vedení konkrétních řízení, jichž je (či byl) účastníkem, případně obecně nesouhlasí s postupy Nejvyššího soudu v soudních řízeních, a na základě této nespokojenosti koncipuje svoji žádost a domáhá se „vysvětlení“ rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu nad rámec textu odůvodnění samotných rozhodnutí o dovolání.

Nejvyšší soud, pokud je v rámci žádosti podle informačního zákona žádán o právní rady a analýzy, odkazuje zpravidla na seznam advokátů vedený Českou advokátní komorou, kteří mohou kvalifikovaně posoudit situaci jednotlivých žadatelů a zodpovědět jejich dotazy. Seznam advokátů je dohledatelný na webových stránkách www.cak.cz.

Nejvyšší soud jakožto povinný subjekt musí podle § 20 odst. 4 písm. a) informačního zákona rovněž postupovat v souladu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, tedy dbát o to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt již opakovaně (resp. vždy) v obdobných případech žádostí o sdělení názoru (právní rady, dovysvětlování podstaty dřívějších rozhodnutí) vydal rozhodnutí o odmítnutí žádosti, nebyl ani v tomto případě důvod se od takové praxe vyřizování žádostí podle informačního zákona odchýlit.

V návaznosti na argumentaci uvedenou výše povinný subjekt vyhodnotil projednávanou žádost jako požadavek na vytvoření nové informace vyjadřující názor povinného subjektu ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona a žádost v této části odmítnul.

Závěrem povinný subjekt dodává, že uvedená ustálená rozhodovací praxe – odmítání žádostí o vypracování a sdělení názoru (právní rady) či vysvětlení postupu Nejvyššího soudu, byla potvrzena i ze strany nadřízeného (odvolacího) orgánu. K tomu viz např. rozhodnutí ze dne 4. 8. 2020, č. j. UOOU-03164/20-3, v němž je uvedeno mj. následující (zvýraznění doplněno):

*„V tomto případě se jedná o vysvětlení usnesení, která sama odůvodnění obsahují, je možno je nalézt na webových stránkách povinného subjektu. Jestliže se žádost o informace týká názoru povinného subjektu na určitou záležitost, který má povinný subjekt teprve zaujmout, pak se judikatura shoduje, že je zcela namístě takovou žádost odmítnout s odkazem na § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím. Sám povinný subjekt odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a uvedl např. rozhodnutí č.j. 8 As 9/2013-30. **Žadatelka***

žádá další odůvodnění, tedy vytvoření nové informace ve formě právní porady, což není smyslem zákona č. 106/1999 Sb. Tento závěr vyplývá i z dalšího textu žádosti, ve které je povinný subjekt vyzýván ke zjednání nápravy. Dotazy na názor směřují mimo rámec zákona č. 106/1999 Sb.

Pokud tedy povinný subjekt vyhodnotil, že se jedná o poskytování právní rady či vysvětlení konkrétní právní kauzy, což povinnému subjektu nepřísluší, jedná se o správný právní názor. Jiný postup by byl zásahem do nezávislosti soudu a rozhodovací činnosti konkrétního soudce či senátu, kterou je konkrétní soudce či senát pověřován dle příslušného rozvrhu práce dle konkrétního soudu.“

Povinný subjekt ostatně s podobnou argumentací odmítnul žadatelovu předchozí žádost o informace, evidovanou pod sp. zn. Zin 223/2020. K žadatelovu odvolání nadřízený orgán v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2021, č. j. UOOU-00113/21-2 konstatoval mj. následující:

„Úřad posoudil podané odvolání a uvádí, že odvolání není důvodné.

Úřad prostudoval rozhodnutí povinného subjektu a dospěl k závěru, že dle § 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. nemusí povinné subjekty v konkrétně specifikované věci vysvětlovat své výstupy, provádět expertizy a analýzy apod. /.../

Je požadována obecná informace a je třeba uvést, že v případě soudního rozhodování se vždy jedná o rozhodování konkrétního soudce či spíše konkrétního senátu v konkrétně určené právní věci. V každém soudním rozhodnutí je obsaženo odůvodnění, ve kterém je uveden myšlenkový proces, který vedl k příslušnému rozhodnutí. Povinný subjekt nemůže, a hlavně není ani oprávněn provádět revizi svých rozhodnutí.“

Poučení:

Proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace lze podle § 16 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 83 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podat odvolání, které se podává u povinného subjektu do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí.

Poskytnutí informace podle § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona

Ke zbývajícím částem projednávané žádosti, kde nebylo poskytnutí informací částečně odmítnuto výrokem předkládaného rozhodnutí, poskytuje povinný subjekt požadovanou informaci formou následujícího sdělení.

Předně povinný subjekt konstatuje, že bod I. projednávané žádosti je vnitřně rozporný, respektive žadatel dohromady slučuje dvě rozdílné věci (rozdílná řízení).

Řízení o předchozí žadatelově žádosti o informace sp. zn. Zin 223/2020 bylo zahájeno žadatelovým podáním doručeným na podatelnu Nejvyššího soudu dne 1. 12. 2020. Nejedná se tak o žadatelem uváděné datum 5. 10. 2020 (respektive datum „doručení“ 6. 10. 2020). Proto formulace bodu I. projednávané žádosti „kdo konkrétně dával předsedovi Nejvyššího soudu informace o nedodání zásilky žádosti o informace ze dne 5. 10. 2020, kterou NSS ČR rozhodnutím sp. zn. Zin 223/20 dne 10. 12. 2020 odmítl,“ je ze své podstaty chybná.

Kontrolou Knihy došlých podání ze strany oddělení evidence a podatelny Nejvyššího soudu bylo zjištěno, že Nejvyššímu soudu byla v předmětném vymezeném období doručena následující žadatelova podání: ze dne 22. 9. 2020 (přiřazeno do řízení sp. zn. SM 194/2020), dne 20. 11. 2020 (přiřazeno do řízení sp. zn. S 371/2020), dne 1. 12. 2020 (přiřazeno do řízení sp. zn. Zin 223/2020), dne 22. 12. 2020 (odvolání ke sp. zn. Zin 223/2020) a dne 3. 5. 2021 (přiřazeno do řízení sp. zn. Zin 80/2021).

Z výsledků této kontroly vyplývá, což ostatně konstatoval už předseda Nejvyššího soudu JUDr. Petr Angyalossy, Ph.D., sdělením ze dne 24. 11. 2020 v rámci řízení pod sp. zn. S 371/2020, že podání ze dne 5. 10. 2020, jež mělo být podle žadatele doručeno Nejvyššímu soudu dne 6. 10. 2020 a které mělo obsahovat žádost podle informačního zákona, nebylo Nejvyššímu soudu vůbec doručeno a tak ani nemohlo zahájit žádné řízení u Nejvyššího soudu a povinný subjekt tak nemohl být nečinný. Z povahy věci plyne, že nedoručené podání nemůže zahájit žádné řízení a Nejvyššímu soudu nedoručenou žádost nelze z logiky věci vyřídit. V uvedeném řízení předseda Nejvyššího soudu rovněž vycházel z Knihy došlých podání, ze které výpis (tzv. počítačovou sjetinu) poskytla vedoucí oddělení evidence a podatelny. – Tím povinný subjekt odpovídá na dotaz z projednávané žádosti „*kdo konkrétně dával předsedovi Nejvyššího soudu informace o nedodání zásilky*“. V citované odpovědi, byť její obsah žadatel jistě zná, předseda Nejvyššího soudu dále uvedl mj. následující:

„Tímto Vám sděluji, že žádnou takovou dopisní zásilku a tudíž ani žádost o informaci podle zákona č. 106/10999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, podanou dne 5. 10. 2020, /.../ Nejvyšší soud neobdržel.

Osobně jsem nařídil kontrolu evidence došlé pošty od odesílatelů D. D. a také Cannabis is The Cure, z. s. od data odeslání žádosti dne 5. 10. 2020 do dneška, přičemž podání, které specifikujete, zde nebylo zaznamenáno. A to i přesto, že Česká pošta, s. p. vykazuje zásilku podacího čísla RR672242983CZ jako dodanou.

Nejvyšší soud není odesílatelem zásilky podacího čísla RR672242983CZ, tudíž nemůže reklamovat u České pošty její nedodání, resp. dodání na nesprávnou adresu. Jistou nesrovnalost by mohl naznačovat údaj o PSČ 602 00, kam byla zásilka doručena, neboť oficiální PSČ Nejvyššího soudu je 657 37. Údaj o dodání zásilky podacího čísla RR672242983CZ na místo, které má však PSČ 602 00, se nachází na internetové stránce České pošty, s. p. v sekci „sledování zásilek“.

Bohužel, čas od času se stává, že zásilky zasílané na Nejvyšší soud končí například na podatelně Nejvyššího správního soudu v Brně anebo se „ztratí“ z jiných důvodů. Jestliže Nejvyšší soud předmětnou žádost do dnešního dne neobdržel, nemohl ani zahájit řízení v agendě vyřizování žádostí o poskytnutí informace. Ostatně, jak pan D. D., tak i Cannabis is The Cure, z. s., jako pravidelní a poměrně častí žadatelé o informaci, jistě získali z dřívějších řízení vedených podle zákona č. 106/1999 Sb. tu zkušenost, že povinný subjekt Nejvyšší soud tyto žádosti vyřizuje vždy v zákonné lhůtě.

Protože projednávaná podání Cannabis is The Cure ze dne 15. 11. 2020 a podání pana D. D., které dorazilo na podatelnu Nejvyššího soudu dne 20. 11. 2020, neobsahovala předmět původní žádosti o informace, nebylo možné řízení v agendě poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. zahájit ani na jejich základě. Nejvyšší soud do těchto chvil nezná přesné znění avizovaných tří otázek, na které se pan D. D. domáhá odpovědi, přesněji poskytnutí informace. Z toho důvodu nelze šetřit ani stížnost na průtahy v řízení, které neexistuje, není možné takovou stížnost postoupit nadřízenému orgánu v agendě zákona č. 106/1999 Sb., na

místě není ani přijímání jakýchkoli opatření k ochraně proti nečinnosti oddělení styku s veřejností Nejvyššího soudu, které má agendu žádostí o poskytnutí informace na starosti.

Dovolují si tedy závěrem navrhnout, aby buď přímo pan D. D., anebo jeho zmocněnc Cannabis is The Cure, z. s., odeslali text žádosti na podatelnu Nejvyššího soudu znovu. Po obdržení žádosti bude tato vyřízena v zákonné lhůtě, jak je ostatně u povinného subjektu běžnou praxí. “

K uvedenému povinný subjekt shodně uvádí, že Nejvyšší soud až dosud vždy žadatelovy žádosti o informace řádně vyřizoval, nebyl tedy žádný racionální důvod jakkoli „zatajovat“ žadatelovo podání ze dne 5. 10. 2020, resp. dne 6. 10. 2020. Žadateli rovněž nestojí v cestě žádná překážka, která by mu žádost bránila podat znovu (i např. odesláním z datové schránky žadatelova zmocněnce). Povinný subjekt dodává, že uváděné „tři otázky“ s velkou pravděpodobností mohly být (resp. byly) následně předmětem žadatelovy informační žádosti sp. zn. Zin 223/2020 ze dne 1. 12. 2020. Povinný subjekt se tedy těmto otázkám nijak nebrání, žádost řádně vyřídil a řešení povinného subjektu obstálo i na základě přezkumu nadřízeného orgánu, který zvolený postup bez výhrad aproboval.

Pro úplnost, byť to není obsahem projednávané žádosti, je třeba konstatovat, že na výše uvedených tvrzeních předsedy Nejvyššího soudu (viz řízení sp. zn. S 371/2020) a taktéž postoji povinného subjektu k problému s nedoručenou zásilkou č. RR672242983CZ se nic nemění ani k dnešnímu dni. Ani žadatelem zasláná příloha projednávané žádosti – sdělení ředitele pobočkové sítě České pošty na Jižní Moravě ze dne 13. 4. 2021, zn. ČP-DI-36400/2021 PO PS JM, kde tento oblastní ředitel odpovídá na reklamaci s tím, že „*Dodání zásilky RR672242983CZ jsme důkladně prověřili. Provedeným šetřením bylo zjištěno, že zásilka RR672242983CZ byla dle adresních údajů na zásilce dne 6.10.2020. Dodání předmětné zásilky stvrdil oprávněný pracovník Nejvyššího soudu ČR.*“, nemůže být samo o sobě důkazem o doručení předmětného podání dne 6. 10. 2020 na Nejvyšší soud, pokud Česká pošta nepředkládá alespoň kopii takového dokladu, tedy kopii „stvrzení“ o převzetí zásilky pracovníkem Nejvyššího soudu. Pokud takový doklad skutečně existuje, jistě z něj bude patrné, kdo měl za Nejvyšší soud přijetí zásilky dne 6. 10. 2020 „stvrdit“, což by pravděpodobně mohlo vést ke znovuotevření řízení pod sp. zn. S 371/2020. Takto jen problém s nedoručenou zásilkou dospěl do fáze, kde proti sobě stojí tvrzení předsedy Nejvyššího soudu, založené na podkladech dodaných vedoucí oddělení evidence a podatelny Nejvyššího soudu, a tvrzení ředitele pobočkové sítě České pošty na Jižní Moravě, který pravděpodobně obdobně čerpal z podkladů dodaných svými podřízenými. Povinný subjekt si v té souvislosti dovoluje opět připomenout, že nedoručení původní zásilky dne 6. 10. 2020 nemuselo mít na žadatele takový dopad, pokud dne 1. 12. 2020 následně předložil shodné podání, které bylo (jak už je ostatně uvedeno o odstavec výše) řádně vyřízeno a projednáno.

Zcela na závěr považuje povinný subjekt za vhodné upozornit, že zákonným označením Nejvyššího soudu je od 1. 4. 2002 podle § 10 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, „*Nejvyšší soud*“, tedy nikoli např. „*Nejvyšší soud České republiky*“, „*Nejvyšší soud ČR*“ či „*Nejvyšší soud v Brně*“ nebo „*Nejvyšší soud Brno*“.

Poučení: Proti způsobu vyřízení žádosti v části, kde jsou poskytovány informace, je možné podle § 16a odst. 1 informačního zákona podat stížnost do 30 dnů od doručení poskytovaných informací. Stížnost se podává přímo k povinnému subjektu, který informace poskytl.

V Brně dne 6. 5. 2021

L. S.

Mgr. Petr Tomíček
vedoucí oddělení styku s veřejností
pověřený vyřizováním žádostí podle informačního zákona